

A bűn lelkünket összefonta

A Himnusz nemcsak egy vers, amit kötelező megtanulni minden iskolába járó gyerekeknek Magyarországon.

Emlékszem, hogy amikor kisebb voltam, és valamilyen eseménynek köszönhetően énekelni kellett nemzeti imádságunkat, abban a közel kettő és fél percben mindenki olyan másnak tűnt. Vigyázban álltunk, s komoly, érzelemmentes arccal énekeltünk.

Most már rájöttem, hogy az az arckifejezés -ha jobban visszagondolok- nem is komor volt, hanem szomorú. Szomorú volt, hiszen a nemzetünk keserves sorsáról szóltunk.

Sosem értettem azokat az embereket, akik a Himnusz eléneklése után rögtön beszélgetni, nevetgélni kezdenek. Azokat sem értettem, akik alig bírták végig állni, s azt kívánták, hogy legyen már vége. Sajnálom őket, mert úgy érzem, hogy bár tudják a vers szövegét, el tudják énekelni, mégsem értik és nem érzik át a költő szavainak súlyosságát. Emiatt a költőt sajnálom a legjobban. Azt hiszem kétfajta ember van, az, aki csak kötelességből énekl, s az, aki szívből. Persze azt mindenki meg tudja állapítani, hogy ez a dal szomorúan hangzik, de csak kevesen értik, hogy mégis mennyire. A költő a vers legelején még magabiztosan, szinte már követeli a megbocsájtást Istentől, majd egyre előrébb haladva, a nemzet bűneit feltárva, már csak a reménybe kapaszkodva, erőtlen hangon szánalomért áhít.

Az egész költemény a büntudat érzésére épül fel. Visszatekintve a múltba, elnézve a jelent, elképzelve a jövőt, ki nem érzett már büntudatot?

A vers hangzása könyörgő, panaszos, szinte már rimánkodó. Bemutatja hazánk botránys múltját, a sok büntetést, vereséget, balsorsunkat, folytonos küzdelmünket. A vers beszélője segítségért fohászodik Istenhez, mert a büntudat leláncol, cselekvésképtelenné tesz, meg kell tőle szabadulnunk.

Én felnézek azokra az emberekre, akik bevállalják a bűneiket, nyíltan kimutatják, hogy ők sem tökéletesek. Sok ember van, aki csak fényezni tudja magát, viszont Kölcsey Ferenc nem görgről, hanem az ellenkezőjéről, visszafojtott szégyenről vall. Szerintem van egy hely a lelkünkben, ahová ezt a külön alkalmakból felhalmozódott dolgot egy érzésbe tömörítjük, a büntudatba. A büntudat mindig ott lesz velünk, beárnyékolja minden léptünket, a múltunkat, a jelent, s a jövőt. Talán nem is kell félnünk ettől az érzéstől, hiszen ez motivál minket arra, hogy a jövőben jobbak legyünk. A Himnusz kifejezi az összetartozásunkat és emlékeztet, hogy honnan indultunk, milyenek lettünk, és mivé válhatunk közösen.